

Jana Jirásková

MYSLELA?

Myslí, že tam seděla jen tak, s loktama opřenýma o stůl a jednou nohou strčenou pod sebou. Jen tak měla dojem, že pořád slyší kroky, tlumený, ale přece rázný. Čekala, kdy se otevřou dveře a někdo vejde. Do kuchyně s linkou polepenou oranžovou tapetou a s dřezem plným nádobí. Někdo, kdo jí otevře oči. Myslela, že tam jenom seděla. Sama v prázdném bytě.

Když se konečně rozhoupala a vyšla do ulic, chtěla čekat na tramvaj, dojet do nejbližšího baru a tam se pěkně odreagovat. Zapomněla, že tady žádný tramvaje nejezdí, že už dávno není mladá holka z velkoměsta. Zapomněla, že v kuchyni nezavřela okno a v koupelně nechala rozsvíceno. A na zrcadle napsal tužkou na oči: NENÁVIDÍM TĚ!

(Tužka místama psala trochu nezřetelně, takže to na první pohled mohlo vypadat jako: Ne... vidím tě! Ale to už jí teď bylo fuk. Tužce i ženě. Vlastně i zrcadlu, který osleple.)

Vydala se přes park do hospůdky „Na Hrázi“. Sama večer parkem. Myslela, že by se měla bát. Že by za sebou měla slyšet kroky. Parky jsou přece plný úchyláků, který pronásledují ženský. A pak je ošahávaj nebo před nima ošahávaj sebe. Anebo prostě jenom slintaj při pohledu na pohupující se prdelku. Ale neslyšela nic.

Když došla do lokálu, nesedla si, ale zamířila rovnou k výčepu. Zapomněla, že tvrdý alkohol dost dobře nesnáší, že už dávno není mladá holka a nevydrží tolik, co dřív. Objednala si fernet. Černej fernet na černou duši, napadlo ji a vypila ho na ex. Chtěla bejt mezi lidma a přece sama. Chtěla ještě jednoho panáka a pivo a šla si sednout ke stolu v rohu. Myslí, že tam seděla jen tak, s loktama opřenýma o stůl...

„Když jsem byl malej,“ říká nějaký hřejivý hlas, „nutili mě chodit do houslí. Strašně jsem vrzal.“ Protáhla se, pod hlavu si víc namuchlala polštářek s potiskem šilhajícího geparda a napadlo ji: Asi jsme si vrzli. „Dědeček mě mlátil smyčcem přes prsty,“ pokračuje hlas. Medovej. Pak jsou slyšet kroky, jak míří do koupelny.

Otevřela oči a zkoušela hádat, kolikátýho je. (Kolikátá byla, už jí v jejím věku dávno nezajímá.) Má se René vrátit dnes, anebo zítra? Má se René vrátit? Prohrábla si prstama zacuchaný vlasy a podívala se dolů na svý břicho. Lekla se. Zapomněla, že už dávno není mladá holka. „Co to má znamenat,“ ozývá se z bytového jádra, „na tom zrcadle?“

Když se vrátil do pokoje, šel rovnou k posteli a políbil ji. Potom se díval na její prsa. Venku začalo svítat a probouzeli se ptáci. Oknem proudil nádhernej svěží vzduch. Prohlížela si ho. (Muže, ne vzduch.) Vysokej, tmavookej, s lehkým strništěm. Kupodivu fešák. Pokud s ním něco měla, škoda, že si to nepamatuje. Lehnul si vedle ní a ruku jí položil do klína.

Myslí, že tam jen tak leželi. Nazí a dívali se jeden na druhýho. Zapomněla na Reného, na černou duši, tramvaje i na zrcadlo. Cítila, jak jí jeho ruka roztahuje slabiny, obličej jí přikryl šilhající gepard. Tisknul se, drápal, dusil, řval. „Nevídím tě,“ zaskuhrala. Myslí...? „Nenávídím tě!“ řval nějaký hřejivý hlas, medovej, „všechny kurvy nenávídím.“

René se neměl vrátit, ale udělal to. Stýskalo se mu po teple oranžový kuchyně a jejím měkkým bříše. Myslel, že ji najde, jak tam jen tak sedí... Ležela. Byla už půl dne mrtvá.

sobotecký pravidelný lehce avantgardní věstník

literární
příloha

splav!

ročník X / číslo 2

pondělí 30. 6. 2008

K. Komorádová

Igelitová báseň

Vlastní kůže
rozstříhaná na proužky
připomíná závěs z igelitu,
co visel v mototechně na náměstí.
Na schovku se tam hrát nedalo.
Stejně jako tisknout čudlíky
na obrovské pokladně.

Babička nedovolila.

Světy vychladlého dětství.

Ibišek

„Polostín a zalévat. A teplo –
jinak vám nevykvetete.“

Na terase vegetil celé léto.
Až na podzim,
v obýváku u ústředního topení
nasadil.
Přes den vyvrcholil,
večer pak zhasnul –
na podlaze páchnoucí leštěnkou.

Vyhřívám se
v podzimních ránech,
když se nedá spát.
Vrcholím právě teď –
ruce od leštěnky.

A čekám,
jestli také opadnu.

způsobně

nejsem ti ženou po boku
třeba jenom na chvíli
nedovolíš

vnučky přece nepláčou
s copánky a bránou přivřenou

s kolínky způsobně u sebe
čekají
na druhé koleji
jestli se zadaří

jen ten princ nikde
jaké to je zestárnout
sama,
babi?

virtuálně

není komu říct
jen napsat
ve stošedesáti i s mezerama

než to
tak radši mlčet za zavřenejma
kokon v síti
co tak báječně spojuje celej svět

jedničky spářený s nulama
rozlitý v těle prouděj' tepnama
s omezenou kapacitou interní paměti
zálohuju

není komu říct

maminko tatínku měli jste mě víc bít

poctivě cvičit
přinutit
chladných se dotýkat
a chladná lidská
otvírat
na pět dob
slyšet a naslouchat
proniknout
zabydlet
vytrvat

maminko tatínku měli jste mě víc bít
a Bacha nevzdávat
u první repetice
naučit víc věřit dětským prstům
a za žádných okolností se nehrbit

„pán bůh ti to jednou vrátí
na dětech“

Martin Vídenský

Záře

Flétna
do tmy
zpívá.

Svazek
tónů
padá

na Zem
modrou
mrazem.

Na vernisáži

Ze stolů mizí
chlebičky,
víno, káva i
rakvičky.

Po půlhodince
jsem si jist,
že nebude co
pít a jíst.

Zbývají už jen
obrazy.
Tak žerme, ať se
nezkazí!

Bod zlomu

Včera mi vytrhli
první druhej zub.

Na bradě
mi vyrašil
první šedý vous
a na temeni hlavy
mi roste
malé náměstíčko.

To ten konec
pěkně začíná.

Tanečnice

Větrné paprsky
dýchaly do cích,
které se panensky
vlnily v bocích.

Sen

Lehkovážná křivka letu
vytvořila vzdušný most
vedoucí do jiných světů,
klenoucí se přes věčnost.

